

Ο ΙΠΠΕΥΣ

Ἵ τὴν μέσσην τὸ σπαθί μου,
τὸ ἄλογο μαζῇ μου,
καὶ Ἵσάν πουλὶ πετῶ.
Ἵσάν ρίζω τὸ τουφέκι,
ἡ τύχη τί μὲ πλέκει
ποτέ μου δὲν ῥωτῶ.

ἂν τώρα θέλ' ἡ τύχη
τὸ βόλι νὰ μὲ τύχη,
καλὰ, τὸ καρτερῶ.
ἂν αὖρι' ἔμωσ θέλη,
κἂν τώρα δὲν μὲ μέλει,
κἂν τώρα θὰ χαρῶ.

Αὐτὸς ἂν κολακεύῃ,
κ' ἐκεῖνος ἂν δουλεύῃ,
κ' ὁ τρίτος τυραννῇ,
δὲν εἶν' ὁ στρατιώτης
ἢ δοῦλος ἢ δεσπότης,
κ' ἐλεύθερα φρονεῖ.

Ὅπου πληγαῖς καὶ πόνοι,
ὅταν βροντᾷ κανόνι,
γελῶ καὶ τραγουδῶ.
Κ' ἐπάνω ἔς τ' ἄλογό μου
τοῦ σκοτεινοῦ μας δρόμου
τὰ βάραιρα πηδῶ.

Ὁ κόσμος ἐδικός μου,
 κ' ἐγὼ εἶμαι τοῦ κόσμου,
 καὶ ὥς περνᾷ περνῶ,
 κ' εἰς ὅλα τὰ συμβάντα
 ἐμπρός μου βλέπω πάντα,
 κ' ὀπίσω δὲν γυρνῶ.

—

Μὴν κλαῖς, ωραία κόρη·
 ὀπίσ' ἀπὸ τὰ ὄρη
 ὁ δρόμος μ' ὁδηγεῖ.
 Παντοῦ ωραίαις βρίσκω,
 καὶ πούποτε δὲν μνήσκω.
 Μεγάλη εἶν' ἡ γῆ.

—

Μιὰ τουφεκιά σφυρίζει·
 ὁ Χάρος δρεπανίζει.
 Βουκέφαλ', ἐμπροστά!
 Μολύβια ἔταν βρέχη,
 τὸ αἷμα ἔταν τρέχη,
 ἐμπρός! ποῖος μὲ βαστᾷ;

—

Κ' ἂν ἔφθασ' ἡ ἡμέρα
 ποῦ θὰ σφυρίξ' ἡ σφαῖρα
 'ς τῆς μάχης τὴν βοήν,
 γελῶν καθὼς γελοῦσα,
 πεθαίνων καθὼς ζοῦσα,
 ἀφίνω τὴν ζωὴν.

